

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΣΕ 80 ΗΜΕΡΕΣ

ΔΙΑΣΚΕΥΗ: Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ' _____

ΑΓΚΥΡΑ

Ο γύρος του κόσμου
σε 80 ημέρες

Εικονογράφηση εξωφύλλου: *Ντ. Αναστασόπουλος*
Εσωτερική εικονογράφηση: *L. Bennett-A. De Neuville*
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*

© 2004 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.,
για την παρούσα νέα έκδοση

Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62

Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806-7

Κατάστημα Χονδρικής-Λιανικής: Πεσμαζόγλου 5 (Στοά Ορφώως)

Τηλ.: 210 3213507

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα

Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540, Fax: 210 3837066

e-mail agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

ISBN: 960-422-091-8

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

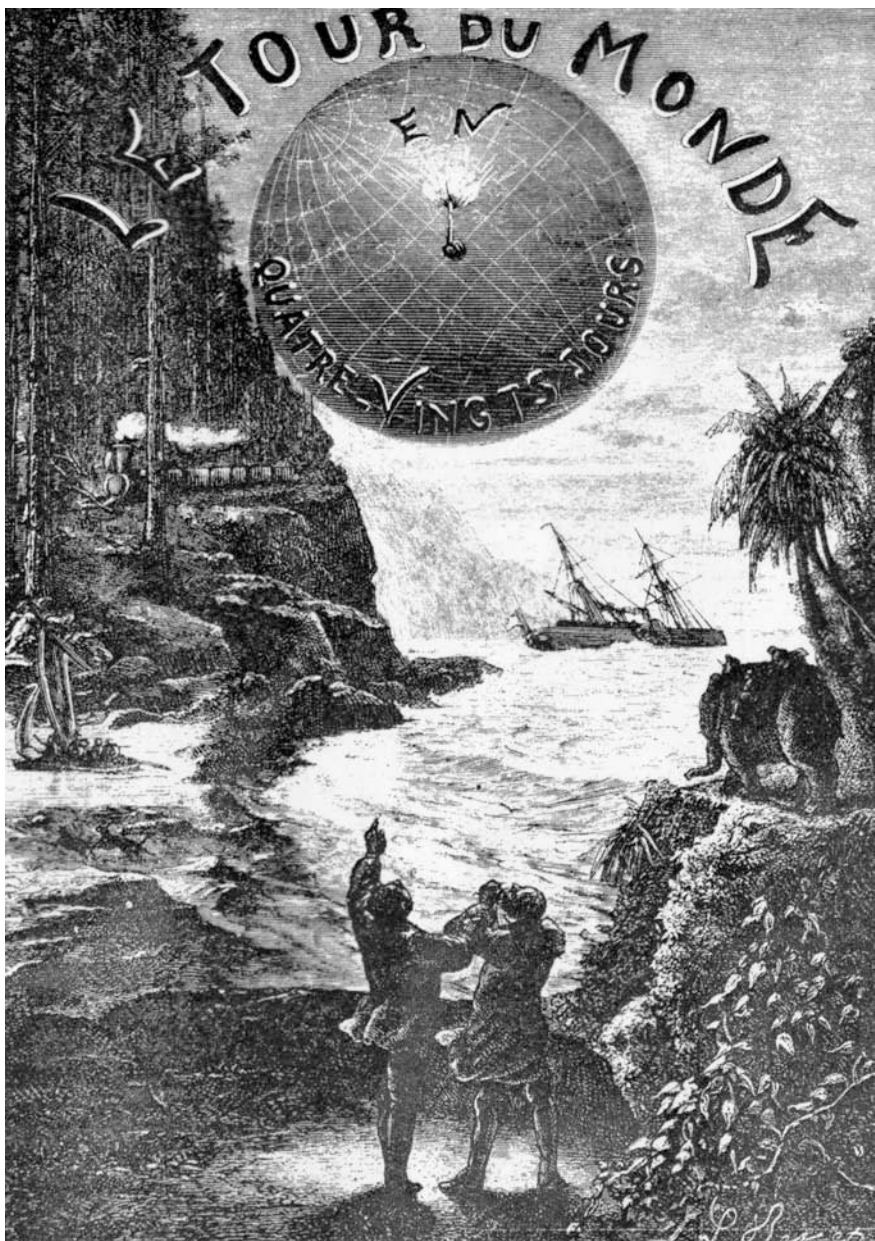
Ο γύρος του κόσμου σε 80 ημέρες

Βραβευμένο από τη Γαλλική Ακαδημία

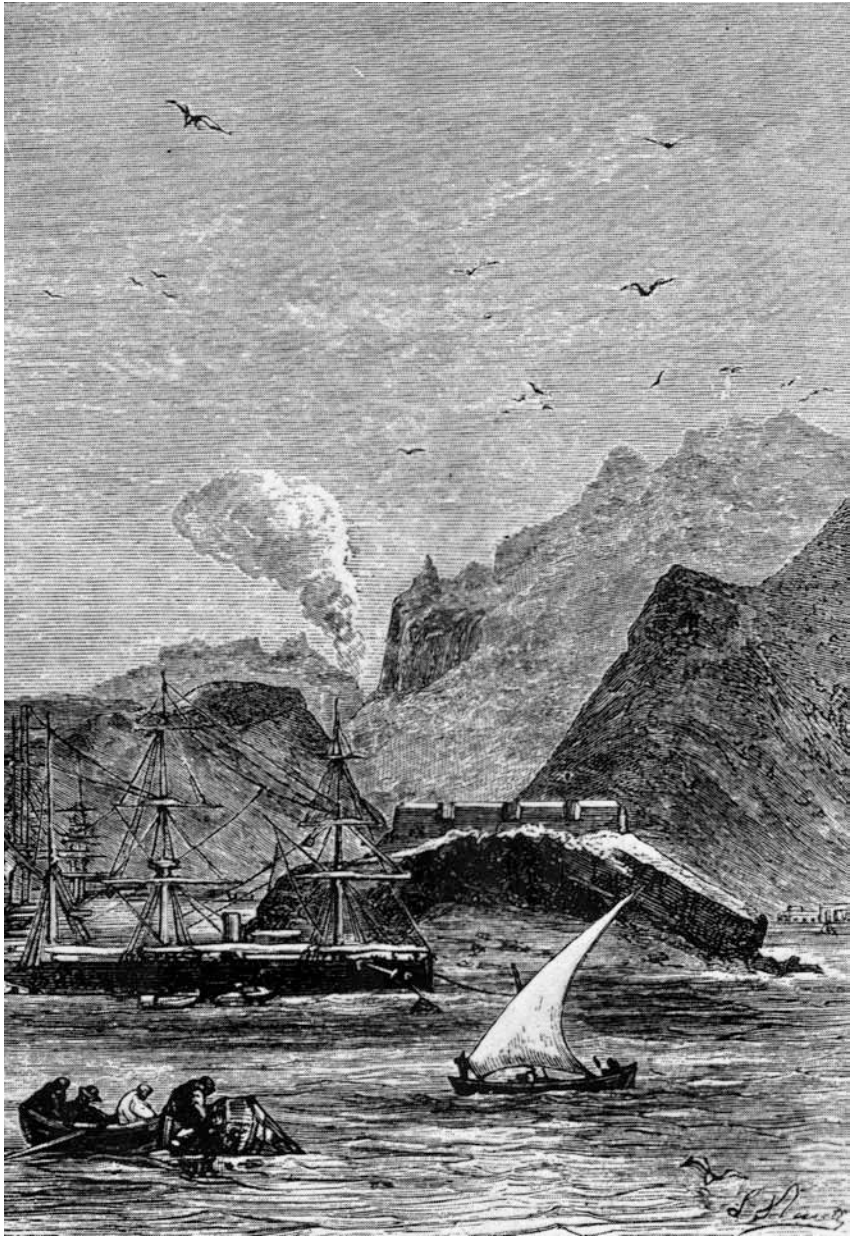
Διασκευή

Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

αγκυρα

Πρωτοσέλιδο παρμένο από παλαιά γαλλική έκδοσι

Κεφάλαιο Πρώτο

Ο κύριος Φιλέας Φογκ έμενε το 1872 στο Νο 7 της Σάβιλ Ρόου, στο ίδιο σπίτι όπου το 1814 είχε πεθάνει ο μεγάλος Άγγλος ρήτορας Σέρινταν. Ήταν ένα απ' τα πιο αξιόλογα μέλη της Μεταρρυθμιστικής Λέσχης, αν και προσπαθούσε πάντοτε ν' αποφεύγει την προσοχή. Αινιγματική φυσιογνωμία, σχεδόν τίποτα δεν ήταν γνωστό γι' αυτόν παρά μόνο ότι ήταν ένας καλλιεργημένος άνθρωπος του κόσμου. Οι φίλοι του έλεγαν πως έμοιαζε στον Βύρωνα – τουλάχιστον το κεφάλι του ήταν βυρωνικό. Αλλά ήταν ένας γενάτος, ήρεμος Βύρωνας που θα μπορούσε να ζήσει χίλια χρόνια χωρίς να γεράσει ποτέ.

Άγγλος με τα όλα του, αλλά κανείς δεν μπορούσε να πει με σιγουριά αν ήταν Λονδρέζος. Κανείς δεν τον είδε ποτέ στο Χρηματιστήριο, στην Τράπεζα ή σε κανένα γραφείο του Σίτι· στις αποβάθρες του Λονδίνου δεν είχε πλευρίσει ποτέ κανένα δικό του καράβι. Δεν ήταν δημόσιος υπάλληλος και δεν πατούσε ποτέ το πόδι του σε κανένα από τα μπαρ όπου σύχναζαν οι δικηγόροι, ούτε είχε αντηχήσει ποτέ η φωνή του σε κάποια αίθουσα δικαστηρίου. Σίγουρα δεν ήταν βιομήχανος,

ούτε έμπορος ή γαιοκτήμονας. Το όνομά του ήταν άγνωστο στους επιστημονικούς και φιλολογικούς συλλόγους και δεν είχε πάρει ποτέ μέρος στις συνεδριάσεις του Βασιλικού Ινστιτούτου, του Ινστιτούτου του Λονδίνου, του Ινστιτούτου Τεχνών και Επιστημών ή και αυτής ακόμα της Ένωσης Καλλιτεχνών. Δεν ανήκε πραγματικά σε κανέναν από τους πολυάριθμους συλλόγους που κατακλύζουν την πρωτεύουσα, από τον Σύλλογο των Μουσικών έως τον Σύλλογο των Εντομολόγων, που ιδρύθηκε αποκλειστικά και μόνο για να εξοντώσει τα βλαβερά έντομα.

Ο Φιλέας Φογκ ήταν μέλος της Μεταρρυθμιστικής Λέσχης – κι αυτό ήταν όλο.

Ο τρόπος με τον οποίο έγινε δεκτός στην κλειστή αυτή λέσχη, ήταν απλούστατος. Τον είχαν συστήσει οι Μπάριγκ, με τους οποίους είχε ανοιχτό λογαριασμό. Οι επιταγές του ξοφλούνταν πάντοτε αμέσως από τον τρέχοντα λογαριασμό του, που ήταν μονίμως παραφουσκωμένος.

Ήταν λοιπόν πλούσιος ο Φιλέας Φογκ· δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Εκείνοι όμως που τον γνώριζαν καλύτερα δεν είχαν ιδέα πώς είχε σχηματίσει τη μεγάλη του περιουσία, κι ο ίδιος ήταν ο τελευταίος στον οποίο θα μπορούσε ν' αποταθεί κανείς για να το εξακριβώσει. Δεν ήταν σπάταλος, ούτε όμως και τσιγκούνης. Γιατί όποτε μάθαινε πως χρειάζονταν χρήματα για έναν ευγενικό, κοινωφελή ή αγαθοεργό σκοπό, τα έδινε αθόρυβα και καμιά φορά ανώνυμα. Ήταν, κοντολογίς, εξαιρετικά λιγόλογος. Μιλούσε ελάχιστα κι αυτό τον έκανε να φαίνεται ακόμα πιο μυστηριώδης. Δεν έκρυβε από κανέναν τις καθημερινές του συνήθειες, όμως ό,τι έκανε ήταν τόσο ακριβώς ίδιο μ' αυτό που έκανε πάντοτε προηγουμένως, που έβαζε σε μεγάλη απορία τα μυαλά των περιέργων.

Είχε ταξιδέψει; Πιθανόν, γιατί κανένας δεν φαινόταν να ξέρει τόσο καλά τον κόσμο όσο αυτός. Δεν υπήρχε σημείο της γης, ακόμα και το πιο απομακρυσμένο, που να μην το γνώριζε απέξω κι ανακατωτά. Διόρθωνε συχνά, με μερικές κοφτές λέξεις, τις χίλιες υποθέσεις που έκαναν τα μέλη της λέσχης για χαμένους ταξιδιώτες, προβλέποντας μ' ακρίβεια τι ήταν δυνατόν να τους είχε συμβεί, και δίνοντας την εντύπωση πως ήταν προικισμένος με δεύτερη όραση – τόσο συχνά τα γεγονότα δικαίωναν τις προβλέψεις του. Πρέπει να είχε ταξιδέψει σ' όλο τον κόσμο, τουλάχιστον με το μυαλό.

Παρ' όλα αυτά, ήταν σίγουρο πως ο Φιλέας Φογκ δεν είχε απουσιάσει για μεγάλο διάστημα από το Λονδίνο. Όσοι είχαν την τιμή να γνωρίζονται καλύτερα μαζί του, δήλωναν πως κανείς δεν μπορούσε να ισχυριστεί ότι τον είχε δει οπουδήποτε αλλού. Η μόνη του διασκέδαση ήταν να διαβάσει τις εφημερίδες και να παίζει «ουίστ». Κέρδιζε συχνά σ' αυτό το παιχνίδι, που αθόρυβο καθώς ήταν, ταίριαζε με τον χαρακτήρα του. Αλλά τα κέρδη του δεν πήγαιναν ποτέ στην τσέπη του – τα έβαζε στην άκρη για τις αγαθοεργίες του. Ο κύριος Φογκ δεν έπαιζε για να κερδίσει, αλλά απλώς για να παίξει. Το παιχνίδι ήταν γι' αυτόν μια μάχη, ένας αγώνας να τα βγάλει πέρα με μια δυσκολία, κι ωστόσο ένας αγώνας στατικός, ήρεμος, σύμφωνα με τα γούστα του.

Για τον Φιλέα Φογκ ήταν γνωστό πως δεν είχε ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά – πράγμα που συμβαίνει και στους τίμιους ανθρώπους – ούτε συγγενείς, ούτε στενούς φίλους – πράγμα που είναι ασφαλώς περισσότερο ασυνήθιστο. Ζούσε μόνος στο σπίτι του στη Σάβιλ Ρόου, στο οποίο δεν έμπαινε ποτέ κανένας. Ένας και μόνος υπηρέτης τού αρκούσε. Γευμάτιζε και δειπνούσε στη Λέσχη, σε ώρες μαθηματικά καθορισμέ-

νες, στο ίδιο δωμάτιο, στο ίδιο τραπέζι, πάντοτε χωρίς τη συντροφιά των άλλων μελών και χωρίς ποτέ να έχει κάποιον καλεσμένο. Και πήγαινε στο σπίτι του ακριβώς τα μεσάνυχτα, για να πέσει αμέσως στο κρεβάτι του. Δεν σύχναζε ποτέ στ' άνετα σαλόνια που η Μεταρρυθμιστική Λέσχη διέθετε στα επίλεκτα μέλη της. Περνούσε δέκα ώρες του εικοσιτετραώρου στη Σάβιλ Ρόου, είτε στο κρεβάτι του, είτε κάνοντας την τουαλέτα του. Όταν αποφάσιζε να κάνει έναν περίπατο, βάδιζε πάντοτε με το ίδιο βήμα στην αίθουσα της εισόδου με τα μωσαϊκά πατώματα ή την κυκλική στοιά, που ο θόλος της στηριζόταν σε είκοσι πορφυρούς ιωνικούς κίονες και φωτιζόταν από βαμμένα γαλάζια παράθυρα. Όταν γευμάτιζε ή δειπνούσε, το τραπέζι του ήταν γεμάτο από τα εκλεκτότερα φαγητά της λέσχης, σερβιρισμένα από τους πιο σοβαρούς σερβιτόρους – με φράκο και παπούτσια με σόλες από πετσί κύκνου – σε πανάκριβες πορσελάνες και σε κατάλευκα λινά τραπεζομάντιλα. Κύπελλα της Λέσχης, σε ειδικό σχήμα, περιείχαν το τσέρι του, το πορτό του και το αρωματισμένο με κανέλα κρασί του, ενώ τα αναψυκτικά του ήταν ευχάριστα δροσερά με πάγο φερμένο, με μεγάλα έξοδα, από τις λίμνες της Αμερικής.

Αν, ζώντας κανείς μ' αυτή τη μεγαλοπρέπεια, χαρακτηρίζεται εκκεντρικός, πρέπει να ομολογήσουμε ότι δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από την εκκεντρικότητα.

Το σπίτι στη Σάβιλ Ρόου, αν και όχι πολυτελές, ήταν εξαιρετικά άνετο. Οι συνήθειες του ιδιοκτήτη του ήταν τέτοιες που δεν χρειαζόταν και πολλά απ' τον μοναδικό υπηρέτη, αλλά ο Φιλέας Φογκ τον ήθελε να είναι σχεδόν υπεράνθρωπος, ακριβής και τακτικός. Το ίδιο πρωινό της 2ας Οκτωβρίου είχε απολύσει τον Τζέιμς Φόρστερ, γιατί ο άτυχος νεαρός τού

έφερε νερό για ξύρισμα σε 84° Φαρενάιτ αντί 86°. Και περιέμενε τώρα τον αντικαταστάτη του, που θα έφτανε στο σπίτι μεταξύ έντεκα και εντεκάμιση.

Ο Φιλέας Φογκ καθόταν σπητός στην πολυθρόνα του, με τα πόδια του ενωμένα, σαν γρεναδιέρος σε επιθεώρηση, με τα χέρια ακουμπισμένα στα γόνατά του, το κορμί του αλύγιστο και το κεφάλι του ψηλά. Έριχνε λοξές ματιές σ' ένα περίπλοκο ρολόι που έδειχνε τις ώρες, τα λεπτά, τα δευτερόλεπτα, τις μέρες, τους μήνες και τα χρόνια. Στις εντεκάμιση ακριβώς, ο κύριος Φογκ θα έφευγε, σύμφωνα με την καθημερινή του συνήθεια, από τη Σάβιλ Ρόου και θα πήγαινε στη Λέσχη.

Ένας χτύπος αντήχησε τη στιγμή εκείνη στην πόρτα του κομψού δωματίου όπου ήταν καθισμένος ο Φιλέας Φογκ, και εμφανίστηκε ο απολυμένος υπηρέτης, Τζέιμς Φόρστερ.

– Ο νέος υπηρέτης, είπε.

Ένας νέος τριάντα περίπου χρόνων προχώρησε και υποκλίθηκε.

– Είσαι, πιστεύω, Γάλλος, είπε ο Φιλέας Φογκ, και τ' όνομά σου είναι Τζον;

– Ζαν, απάντησε ο καινουριοφερμένος. Ζαν Πασπαρτού, επώνυμο που μου κόλλησε γιατί έχω τη φυσική τάση ν' αφήνω τη μια δουλειά και να πιάνω την άλλη. Πιστεύω πως είμαι τίμιος, κύριε, αλλά για να είμαι ειλικρινής, άλλαξα πολλά επαγγέλματα. Έκανα τραγουδιστής, ιππέας σε τσίρκο, όπου έπαιρνα τούμπες σαν τον Λέοναρντ και χόρευα πάνω σε σκοινί σαν τον Μπλοντέν. Ύστερα έγινα καθηγητής γυμναστικής, για να χρησιμοποιήσω καλύτερα τα ταλέντα μου, και μετά αρχιπυροσβέστης στο Παρίσι, όπου βοήθησα σε πολλές μεγάλες πυρκαγιές. Έφυγα όμως απ' τη Γαλλία πριν από πέντε χρόνια και

θέλοντας να γευτώ τη γλύκα της σπιτικής ζωής, έπιασα δουλειά ως υπηρέτης εδώ, στην Αγγλία. Μένοντας άνεργος και μαθαίνοντας ότι ο κύριος Φιλέας Φογκ είναι ο πιο ακριβής και μεθοδικός τζέντλεμαν του Ηνωμένου Βασιλείου, ήρθα στον κύριο με την ελπίδα να ζήσω μαζί του μια ήσυχη ζωή και να ξεχάσω ακόμα και το όνομα Πασπαρτού.

– Το Πασπαρτού μου κάνει, απάντησε ο κύριος Φογκ. Έχεις πολύ καλές συστάσεις. Έμαθα πολλά καλά για σένα. Ξέρεις τους όρους μου;

– Μάλιστα, κύριε.

– Λαμπρά. Τι ώρα είναι;

– Έντεκα και είκοσι δύο λεπτά, απάντησε ο Πασπαρτού τραβώντας ένα τεράστιο ασημένιο ρολόι από τα βάθη της τσέπης του.

– Πας πολύ πίσω, είπε ο κύριος Φογκ.

– Με συγχωρείτε, κύριε, είναι αδύνατον...

– Πας τέσσερα λεπτά πίσω. Δεν πειράζει. Αναφέρω απλώς το λάθος. Λοιπόν, απ' τη στιγμή αυτή, έντεκα και είκοσι δύο λεπτά ακριβώς της Τετάρτης, 2ας Οκτωβρίου, είσαι στην υπηρεσία μου.

Ο Φιλέας Φογκ σηκώθηκε, πήρε το καπέλο του στο αριστερό του χέρι, το έβαλε στο κεφάλι του με μια αυτόματη κίνηση και βγήκε χωρίς άλλη λέξη.

Ο Πασπαρτού άκουσε την εξωτερική πόρτα να κλείνει. Ήταν ο νέος του κύριος που έβγαινε. Την άκουσε να ξανακλείνει δεύτερη φορά. Ήταν ο προκάτοχός του, Τζέιμς Φόρστερ, που έφευγε με τη σειρά του. Ο Πασπαρτού έμεινε μόνος στο σπίτι της Σάβιλ Ρόου.